

SALA DE
LECTURA

Supliment
de **OPOZIȚIE** al revistei
«Luciferul»

14 apare bilunar
anul II / 1991
8 pag. — 5 lei

FEMEI CELEBRE

URÎTELE DE LA TELEVIZIUNE • DIN COLECȚIA „BIOGRAFII CONTEMPORANE”: FELICIA MELEȘCANU, GABRIELA NEAGU, IMPLEMINTINA POPESCU • DIN VIAȚA SENTIMENTALĂ A ANEI PAUKER • TOTUL DESPRE OLGA BANCIC • FEMEILE CELEBRE ȘI ONOMASTICA LOR

ZOE CEAUȘESCU
sau
PRINȚESA CIRCULUI

**Memoriile unui
Cassanova sentimental**

PAG. 6

VREMEA IMPOSTORILOR

La început, în primele săptămâni de după acel decembrie, ceea ce părea să conteze era moralitatea, mai exact puritatea politică, și mai exact absența colaboraționismului cu dictatura și structurile ei. Dizidenții și oamenii nepătați erau chemați să înlocuiască în conducerea diverselor instituții pe cei compromiși. Dizidența și relativa curățenie morală, precum și implicarea în revoluția decembristă țineau loc de competență. Abuziv, ce-i drept, însă perfect explicabil prin natura revoluționară a momentului care se vădea a fi nu doar anticeaușistă, ci și anti-comunistă. După un timp, în special după ce guvernul rezultat în urma alegerilor și-a anunțat programul reformist, s-a făcut simțită tot mai presant nevoia de a repune competența profesională în drepturile ei firești, cu atât mai mult cu cât drumul spre democrație, în general, și drumul spre o economie de piață în particular, aveau drept bornă esențială și includabilă competența, cu alte cuvinte așezarea omului potrivit la locul potrivit. Guvernul însuși a subliniat în mai multe rânduri, prin intervențiile în parlament ale primului ministru, caracterul imperativ al instalării competenței în poziția de dirijor al orchestrei social-economice. Zis și făcut, am sperat noi. Mai mult zis decât făcut, am băgat noi de seamă, cu oarecare tristețe, după o vreme. Numai zis și deloc făcut, aveam să constatăm, dezamăgiți, după o altă vreme, care, iată, tinde să se întindă cam mulțitor și cam primejdios. Ce s-a întâmplat, de fapt, în acest din urmă interval? Tot lucruri vechi: a dat iar în floare corupția, s-a retrezit la viață instinctul „descureării”, a început să funcționeze mecanismul „pilelor”, s-a reactivat gustul pentru jocul de culise, a reapărut în formele-i cunoscute din comunism selecția cadrelor, s-a reconstituit faimoasa categorie a „oamenilor de încredere”, în fine, a reintrat în vigoare criteriul apartenenței de grup. Efectul tuturor acestor lucruri mai mult sau mai puțin întâmplătoare, a fost, în principal, ieșirea impetuoasă în arenă a impostorilor de toate culorile și din mai toate direcțiile. Dar e un efect al efectului, pentru că toate acele lucruri vechi au putut fi reiterate acum grație trecerii principiului competenței în rezervă. Devenit facultativ, imperativul de odinioară nu poate împiedica impostura, așa încît șansele noastre de prosperitate grabnică scad vertiginos. Dincolo de ravagiile pe care le produce în ordinea morală, impostura e, poate, cea mai puternică frână în roata reformei. Și mă indoiesc că promotorii acesteia nu cunosc un atare lucru. Să mă întreb de ce-l îngăduie? Poftim, mă întreb. Și dacă mă întreb, ce?

LAURENȚIU ULICI

● Mai multe televiziuni străine amenință să ne racoleze eminențele noastre cenușii de ultimă oră. Nord-coreenii s-au orientat înspre Emanuel Valeriu, albanezii spre Felicia Meleşcanu, iar chinezii spre Răzvan Theodorescu. Descoperind la timp posibilitatea furt de creiere, oameni de bine și de mai bine ai țării au înconjurat televiziunea cu sirmă ghimpată și cu un gard viu de polițiști și militari ca nimeni să nu intre și nimeni să nu mai iasă de-acolo, nici măcar ideile. Se pare că acestora-i doar începutul. Abia așteptăm zidurile de piatră, crenelurile și foisoarele pentru a demonstra încă o dată Europei că sintem niște proto-croniști sui generis.

● Cică Ilie Verdeț a cerut fesenștior să împartă fondurile P.C.R. cu el, doar fac parte din același partid.

● Alexandru Birlădeanu și Dan Marțian promit să se lase de politică și să se apuce de regie. În colaborare, vor să realizeze o nouă versiune a „Scrisorii pierdute”. Deocamdată, s-au orientat pentru rolurile principale la următorii actori: Gheorghe Dumitrașcu — Cațavencu, Radu Ceonța — Cețăneanul turmentat, N. S. Dumitru — Agamiță Dandanache, Dan Iosif — Pristanda, Zoe — Gelu Voican Voiculescu, Trahanache — însuși Birlădeanu. Parlamentul poate oferi și alți actori.

● Mare festivitate pe micul ecran: directorul ziarului „Românul” primește și acordă premii și diplome. Domnul Ion Petcu nu și-a găsit menirea ca șef de serviciu comercial la magazinul Unirea unde a lucrat înainte de Revoluție, aflându-și adevărata vocație ca propagator (propagandist?) al românismului. Oare care este legătura dintre profesia de comerciant și cea de director de ziar? Cei care îl cunosc pe domnul Petcu, în momentul când vorbește despre domnia sa, se tot bat cu palma peste umeri. De ce oare?

● Înainte de Revoluție, inginerul Moraru Ion, angajat în ministerul industriei electronice și electrotehnice (actualmente departament) l-a chemat la domiciliu pentru a muștrăni-l pe directorul de atunci al I.P.R.S.-ului, pe

motiv de mari depășiri de cheltuieli materiale față de plan. În momentul când domnul Vătășescu, actualul ministru de stat, fostul director al I.P.R.S.-ului l-a întâlnit pe culoarele ministerului pe inginerul Moraru, s-a supărat foarte tare și i-a spus accuzația să-și caute alt loc de muncă. În prezent ex-directorul de la I.P.R.S., domnul Vătășescu, trage la răspundere pe toți conducătorii de întreprindere din țară pentru că nu mai are producție, în-deosebi la centralul energetic. Atunci de ce s-a supărat pe inginerul Moraru?

● În interviul acordat în fata camerei de luat sunetele de Valeriu, domnul G.V. Voiculescu, înainte abiaut ca un mare adevărat om de știință, s-a înclinat vădit în fața lui Vătășescu, domnul Vătășescu a declarat că domnul G.V. Voiculescu este de stat și noi (teoretic) oare nu închipuim că a fost altele de popor!

● Cu toate că peștii Ilieștii Guvernului nr. 11/1990 își păstrează în continuare au competența de a-și scrie singure peșterile profesorilor, nici o unitate economică de stat n-a putut de această libertate: în urma presiunilor făcute de jos, Guvernul a emis o nouă Hotărâre (nr. 83/1991), prin care se redetermină dreptul de stabilire la nivel centralizat al prețurilor

la produsele din import. Cu alte cuvinte, ia reforma, dă-mi reforma...

● Din surse neautorizate am aflat că patentul rachetelor „PATRIOT” le-a fost furnizat americanilor împreună cu denumirea (care, neaș, sună „Patriot”) de către Vatra Românească. Racheta fusese probată cu succes în teritoriu, încă din ianuarie 1990 (în cea de a doua încercare eșuată de lovitură de stat, cind dl. Coposu a utilizat o Sulă-SCUD, de fabricație ungurească, procurată de Doina Cornea Juhasz, care o primise de la Buda de la însuși Tökes reformatorul, ca arvună la afacerea vinzării Ardealului). Orientându-se din vreme, dl. Ceonța a încheiat rapid un contract cu americanii, cărora le-a livrat un prim stoc la începutul lunii martie. Spionii și agenturile au profitat de situație și simțind Vatra descoperită au provocat evenimentele destabilizatoare de la Tg. Mureș. Credeți că altfel scăpa Sulo Andras numai cu un ochi?

● Sintem autorizați să informăm că numele conducătorului irakian este Saddam Hussein și nu Saddam Al Salam Al Jaber Al Sabacika, cum greșit mai apare într-o anumită parte a presei. În același spirit vă mai aducem la cunoștință că numitul Saddam n-a mâncat, nu mănincă și nu va mânca

RADU CEONȚA ȘI „VATRA DEȘERTULUI” ● AMĂNUNTE DESPRE GARDA PERSONALĂ A LUI V.C. TUDOR ● CUM A AJUNS G.V. VOICULESCU SENATOR ● MINISTRUL ECONOMIEI „PLĂTEȘTE” POLIȚE ● NOI OFERTE PENTRU F.S.N.

niciodată salm cu soia și, în general, nici un fel de salam, nici măcar în timpul evenimentelor de supraveghere pe care le coordonază, dar la care nu participă direct. Pentru cei care încă n-au auzit, e bine să se știe că Saddam e arab, dispredincios, și dreptredincios, chiar și cei de sunna, se feresc de porc, în orice combinație, ca de necuratul.

● Ultima mare destabilizare a fost o surpriză neașteptată pentru fostul prim-secretar de lași. C-a intrat Taromul-n grevă, hai, mai treacă meargă, că doar pe cei de la Otopeni și de la Băneasa nu i-a păstori și nici nu a avut în ascendența sa vreun pilot. Dar să facă una ca asta chiar „oamenii măriei sale”, pe chiar moșie, cind în tradiția familiei au existat căferiști des-toinici (păi căferiștii, pentru cine nu cunoaște, au fost minerii lui Dej), e prea de tot și n-o să le țină figura, or să vadă ei. Mai ales că nu mai e vorba de 17 corăbii încărcate cu bunătăți, care la o adică se pot pierde pe mare, ci de milioane de ouă. Și ce-o să se facă românul fără ouă? Mai mare rușinea!

● Ultima oră: Nu Andrei Pleșu va fi șeful ispășitor, ci N.S. Dumitru (deși n-are barbă).

● A fost în sfârșit depistat cel mai periculos agent destabilizator al noii noastre democrații și, implicit, al economiei autohtone: plecând la pînă: s-a născut în mie. Deși a fost localizat și interceptat, nu s-a reușit încă purtarea lui sub control. Vă asigurăm însă că ascunzătoarea în care s-a refugiat este izolată complet de restul țării și înconjurată de oamii lui Chițac care, conform planului dinainte stabilit (sau ordin să tragă la cea mai mică mișcare). Ni s-a comunicat că, datorită izolării, singurătății, lipsei de hrană și energie (e îmbrăcat sumar), va supraviețui cel puțin până la ieșirea (noastră) din iarnă.

● Se șoptește că Brucan n-o s-o mai ducă mult. Așa. A fost văzut la televizor, singur, pe aleea unui parc, pătruns de duhul lui Sadoveanu. În preajma sa nu se afla nici unul din ceilalți cinci, ci umbra lui Mitrea Cocor. Și totul după ce își făcuse un fel de „mea culpa” fiindcă în tinerețe, la „Scînteia”, ar fi fost prea dur cu țărăniștii. Mai ales acum, după ce ser-

viciile de politolog i-au fost refuzate de Alianța Civică, regretele îl domină din ce în ce mai tare. N-ar fi exclus ca, în curind, să-l vedem, cu cenușa în cap, redactor șef la „Dreptatea” pe postul rămas vacant după plecarea lui Ilie Păunescu.

● România a primit pașaport pentru Europa ba, chiar și viza necesară, dar pentru că, așa cum a comunicat Agenția de Turism din Luterană, fondul valutar necesar plecării masive, pe acest trimestru s-a epuizat, ne trimitem deocamdată doar reprezentanții: Roman, Iliescu, Năstase, Birlădeanu.

● Dintre punctele de vedere curat mate în parlament cu ocazia hotărârii democratice și curat originale exprigvernului de a trimite trupe în Golf, amintim pe cel al deputatului Al. Albu, care a expus opinia grupului parlamentar FSN în cel mai pur stil al epocii de aur: „... în unanimitate, întreaga sa azeziune la...” Silviu Somnicu (Partidul Socialist Democratic) s-a situat la polul opus: „cauza Irakului este dreaptă”. Poate dl. deputat e de origine arabă. Arătind încă o dată înțelepciunea și compunerea țaranului român, pe care-l prezintă în parlament, Victor Surdu (P.D. Agrar) a sfătuit pe cei prezenți să se mai gîndească, să mai dezbată, să se mai soco-

pentru „primul țaran al țării”.

Cum țaranii de atunci sint și cei de azi, s-a luat măsura înțeleaptă a trecerii tovarășului Verman de la sectorul „ochi”, la sectorul „urechi”. Cît despre eficiența muncii dumisale, ea s-ar putea afla prin organizarea unei șezători, cu participarea țaranilor și a conducerii Radiodifuziunii, pe tema: „Rolul și locul lui Ghe. Verman în agricultura românească”!!

● Raionul de încălțăminte al magazinului „Omnia” din Ploiești pune în vânzare pantofii marca „Ruby”!

Alături de zecile de perechi de sandale de pînă și pantofi din înlocuitori, zac la vânzare cartușe de țigări „Ruby”. Probabil, ca premiu.

Cel care se încumetă să cumpere o pereche de încălțăminte va primi instantaneu, „on the house”, și un pachet de țigări care, oricum, rezistă mai mult decît noile sandale „Romane”!

● S-a stins lumina falnicei „Vetre...”! Focul sfînt, înteiț printr-o propagandă insidioasă, a pălit definitiv. Domnul Radu Ceonța, părintele și ideologul „Vetrei Românești”, bunul și tribunul luptei împotriva amenințării maghiare, a demisionat! O veste care a înmărmurit pe toată lumea, de la ministru pin' la Tisa, de la Tîrgu Mureș pină-n Golf. A propos de Golf! Se vorbește că dl. Radu Ceonța, proaspăt demisionar, și-a oferit serviciile sale inestimabile generalului Norman Schwarzkopf, pentru a porni o campanie antiirakiană, în cadrul unei noi organizații: „Vatra Deșertului”! Îi urăm succes și să ducă (cît) mai departe flacăra nestinsă a „Vetrei...”.

● Continuă nechezăturile, behăiturile răgetele Luciei Moraru pe programul Româna-Actualități, vinerea, la mijlocul nopții, de parcă ar fi intrat în revoltă întregul septel. Și, toate acestea, implementate în fraze vulgare și de un prost gust desăvirșit. Congratulindu-l pe partenerul său de insomnii, Andrei Partoș, cu „tu nu ești nici tînăr și nici frumos” (!) fiindcă, vezi domne, mai spune crainica „noi sintem frumoși prin voce” (!) o anunțăm pe Lucia Moraru că tocmai vocea sa are prea multe note false, încît poate oricind să conducă un cor de afoni. Poate se va îndura cineva de ea și o va recompensa în acest sens.

● Alertat de procesele ce-l au drept protagonist, V. C. Tudor amenință procurorii cu apariția în capitală a 40.000 de moși și 10.000 de otleni. Tre-cind peste faptul că tocmește ursul în pădure, îi anunțăm că-l vom da și noi o mină de ajutor chemînd victimele din Golf, fiindcă V. C. Tudor n-a devenit numai personalul unor cauze pierdute ci și un „general” — a urcat în grad, după cum se înțelege — al armatei moarte. Cu asemenea „combatanți” să tot ciștiği războai...

● Un oarecare Cristian Tudor Popescu apărut ca o ciupercă (otrăvită!) după ploaia gloanțelor din decembrie '89 în Adevărul Științei, nu numai că-și dă înșe de scriitor (!) dar, în plus, aprobă mardeiașii lui Petru Creția și dă note de bună purtare unor autori veritabili. Varsă, băiețole, varsă tot ce ai pe suflet, fiindcă orice pasire pre limba ei pierd, dîndu-și arama pe față.

● Multilateralul cîntăreț ceaușist Victor Crăciun (care se va vînda de glorie) la Ploiești, Gălben, s-a înclinat spre noi de la București în Chișinău și înveș, dă interviuri unde la noi, înfă, ne face să aște un și să sinte pe ușa în noi, devenind înun la toate crimele ce i se aduc. Concluzia de încheiere în loc să-l pună lui înșe în loc în război, este să se pună în război sentimente românești. Stopați-l!

MAREȘIȘI

— Momentan vorbește la telefon ! am zis.

— Te rog să mă anunți cind termină (ă vreau să intru la diasa ! Sint Vlădică din Dorohoi !

— Omul se așază în fotoliu, icnind din rîuchii. Era foarte gras, transpirase puternic.

Se mai întimplase în timp ce eram de serviciu, eu sau alți colegi, să apară dis de dimineată în cabinet, fie directorul de la întreprinderea OLT-CIT, sau directorul de la abator, etc., sau altă personalitate care cunoștea calea directă de abordare a ministrului, în tovarăsa Ana Mureșan că a căutat-o primile ore ale zilei.

Am deschis usa și-am anunțat-o pe la telefon tovarășul primar Petrescu de la Capitală, tovarăsa vice Liza Ciobanu și tovarășul Vlădică din Dorohoi care e în anticameră.

— Spune-i că nu sint aici ! imi zise ea.

Am simțit cum m atingea o blană usuroasă și-un miros de usuroi mă năpădi ca un atac de gaze toxice ! omul era aproape urcat în spatele meu.

— Tovarăsa e ocupată... am încercat eu să spun, dar omul mă intrerupse :

— Da, am auzit, se ferește de mine, și nu vream decit să-i dau un mărțișor, că miine poimîne vine înții martie... și bărbatul ieși val-virteț, luindu-și din mers servieta de pe birou.

dat-o. Am rambursat 70 de mii și-am rămas cu 80 de mii bani curății. Dar rămăsesem fără mașină. Într-o dimineată, cu o cerere, pac la tovarăsa Mureșan. Ce mai faci măi Vlădică, foarte populară, mi-a aprobat și-am luat alta, nou-nouță. S-a ținut de mine responsabilul de la „Orizonturi noi” și am dat-o. Zicea ăla că fac eu rost de alta și chiar așa a și fost. Într-o dimineată...

— Iar la tovarăsa cu cererea... am zis eu.

— Exact ! De unde știți ? Am venit, mi-a aprobat, mi-a scris și cu d'spensă că nu trecuseți cinci ani de la ultima mașină, și-am luat-o. Mi-a cumpărat-o șeful de post, pe bani buni. Căstigasem vreo 250 de mii — nota — numai din vinzări, iar prima investiție mi-am recuperat-o. M-am hotărît să-mi iau un ARO.

Așa că într-o dimineată am aterizat la tovarăsa, eu sint Vlădică din Dorohoi, poțtiți cererea de ARO. Ea că hîr, că mir, că dacă am dat cotele de carne la stat și altele. Mă, ce s-o fi întimplat, m-am întrebat și-am plecat. M-a lămurit tot nea Ghiță. Așa că într-o dimineată m-am întors la minister și cind a auzit șefa de cabinet că sint Vlădică din Dorohoi m-a lăsat să intru la tovarăsa că era singură și aveam o servieta plină cu bani, o sută de mii de lei. Mi-a aprobat cererea și mi-am ridicat ARO-ul, o splendoare cu bordul nichelat, așa că mi l-a luat

fotbalistul ăla mic de statură, na ! c-am uitat cum îl cheamă...

— Vi l-a luat ? am întrebat eu.

— Nu, mi-a dat pe el 500 de mii ! Și uite așa, am rămas fără mașină. Că d-ai-a venisem azi, și eram și pregătit ! zise el arătînd servieta. N-ați putea să mă ajutați ?

— Bine, dar cum ? l-am întrebat.

— Miine cind vine la birou, mă băgați pe mine mai întii înăuntru, n-o să poată să mă dea afară !

— Eu am fost doar de gardă, miine nu mai sint la cabinet !

— Da ? Atunci aștept pînă mai faceți o dată de gardă, să mă anunțați din timp ! Hai să trăiți, o rezolvăm noi ! E o femeie cumsecade, piinea lui Dumnezeu, și ține cu muncitorii !

— Și dumneata, unde lucrezi ? l-am întrebat.

— Eu ? ! Nicăieri ! Păi ce nevoie am ? mai iau o mașină, mai o vînd, trece timpul...

IOAN SUȚIU

Emanciparea bărbatului

„Imi inchelasem discursul despre emanciparea bărbatului cu aproximativ următoarele vorbe : «Vrem să fim și noi acostați de femei ! Să primim flori de la cele care ne iubesc ! Vrem să împietim pistolari de boranție pent u damele care vor lupta în locul nostru în Golf ! Jos fotbalul feminin ! Vrem fotbal mixt ! Și lupte greco-romane mixte ! Nu mai vrem ca femeia să fie egala bărbatului, ci noi — egalii ei ! ». Asistența fusese formată, în majoritate, din băbați care mă ovationaseră îndelung. Rămăsesem cu chiu, cu vai, s'neur. Cumpărasem un pepene cu gînd să mă întorc la nevastă și copii, cind, la o trecere pentru pictoni, o țină a cu părul jumult, ochii apropiați și gura senzuală, m-a bătut pe umăr :

— Alo, e verde ?

— E verde — am zis și mi-am lustruit pepenele.

— Atunci de ce nu traversăm ?

— Ha-ha — am intrat eu în joc — pentru că e roșu la mijloc !

— Sanda — imi întinse fata mîna. Numele ții-l știu de la conferință.

— A !

— După cum vezi, ne tutuim. Te invit la o friptură. Deocamdată.

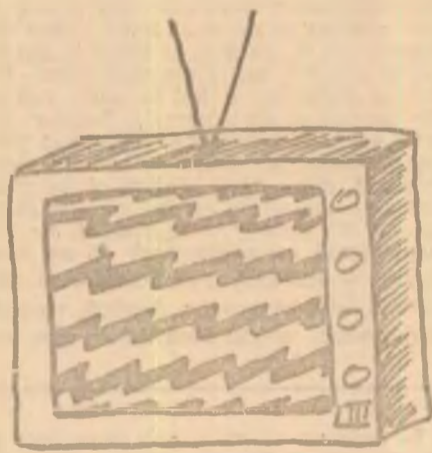
Pepenele l-am mîncat după friptură. Chelnerul ne-a privit de la început cu simpatie, mai ales cind Sanda i-a comandat, arătîndu-mă :

— Impachetează-mi-l pentru acasă.

Ne-a pus pepenele în frapieră și l-a acoperit cu gheață, iar eu am dat un telefon ca să anunț că rămîn la un pocher cu băieții. Cind am plecat, era seară. În taxi, Sanda s-a întors spre mine :

— Știi de ce stau pe „locul mortului” ? Fiindcă sint moartă după tine !

Nici nu-mi amintesc cum am ajuns în cartierul acela curățel și am pătruns

Gabriel Nengo

în blocul de garsoniere. Ce t e că după două ore foarte plăcute petrecute ca frate siamez al Sandei, mă aflam sub duș.

Deodată, ușa băii s-a deschis și în prag a apărut Sanda însoțită de două blonde coptuțe, dar încă nulii.

— Cum îl găsiți ?

— Agreabil.

— Cam gras.

Mi-am folosit mîinile ca pentru a mă apăra de o lovitură liberă.

— Te superi dacă te împrumut Soniei și Laurei ? a zîmbit Sanda. Te mai sîn eu cind am nevoie de tine. Po. Ești pe mîini bune.

Am fost, într-adevăr. După, m-am repezit la frigider ca un naufragiat, căutînd să recuperez fosforul, vitamina C și alte elemente valoroase pe care le pierdusem.

Abia am terminat batoșul afumat că a și sunat telefonul. Anca apoi Lia, Constanța și Nela — care locuiau în același bloc de garsoniere. Cind am ieșit după o săptămîină pe ușa principală, eram dăbățat : mergeam în patru labe, domnule plutonier, eram gălbeșit și tras la față. Degeaba imi dăduseră locatarele cu pudră și fond de ten, în mînă strîngeam banii de taxi, realizați prin chetă.

V-am povestit toate astea, domnule plutonier, pentru a vedea în ce context nonozos s-a petrecut agresarea mea de către patru tinere transpirate care se întorceau de la serviciu, urmată de reacția mea firească de a mă cuibări la pieptul primului bărbat ieșit în cale, strigînd : «Ajutor ! Ia-le de pe mine!».

Dumneavoastră, aici, la Poliția de Moravuri, poate că nu cunoașteți, domnule plutonier, dar noi, în familia noastră, sintem heterosexuali din tată-n fiu. Dacă nu știți ce-i aia, să vă explic : în cazul cind, în familia noastră, eram femei, ne plăceau bărbații, adică... ce ziceam?... m-am încurcat de tot. Pe scurt, nu sint homosexual, domnule plutonier, credeți ce vreți, dar lăsați-mă să dorm !”.

(consemnat în celula arestatului P.G., iulie, a.c.).

Pt. conf.,

TUDOR VASILIU

O femeie bună ca piinea caldă

— ANA MUREȘAN

Ardeam de nerăbdare să plec, dar nu venise încă șefa de cabinet. Deodată ușa dinspre cabinet se deschise și apărui tovarăsa, îmbrăcată cu paltonul spunînd :

— Dacă mă caută cineva, sint în piețe ! și plec.

M-am dus direct în Piața Unirii la hală, cu speranța că voi găsi niște carne tocată.

Deodată am văzut-o pe tovarăsa ministru, inconjurată de cițiva directori, și inspectorii din minister. Se rătăia la un bărbat în halat verde, care stătea drept în fața ei, puțin inclinat spre înainte, repetînd mereu „abundență de mărfuri”.

În dreptul meu apărui, nu știu de unde, Vlădică din Dorohoi.

— Să trăiți, să trăiți, știți, nu-i chip să mă apropii de tovarăsa ! Se face că nu mă vede ! Tovarăse dragă, hai să bem o bere, că m-am încălzit al dracului !

Am intrat în berăria de la etajul unu al complexului, care avea mese înalte, de stat la ele în picioare. Omul luase de la linie șase halbe, ținînd cite trei într-o mînă și servieta în dinți.

Am ciocnit și-am băut, tot nu aveam ce face.

— Totul a început acu' vreo patru ani, începu să vorbească proaspătul meu cunoscut ; mi-a spus nea Ghiță că tovarăsa dă aprobări, că eu nu știam. Am venit într-o dimineată în București la cabinet, așa ca azi, de exemplu, cu o cerere scrisă ; nu știu cum de-am avut așa coraj și m-a primit. M-a întrebat cine m-a trimis și eu am spus „Nea Ghiță” ; „Generalul ?” m-a întrebat dînsa și eu am zis că da, chit că habar n-aveam despre ce general era vorba. Mi-a pus apostila pe hirtie. I-am sărutat picioarele și-am plecat la Dorohoi să fac rost de bani. Am pus-o pe Aristița, nevastă-mea să facă un CAR, pe băiatul cel mare să-mi dea vreo 30 de mii, în sfîrșit, am adunat bănetul și-am ridicat mașina de la IDMS. Aveam carnet, că sint de meserie dar n-am putut s-o țin că trebuiau banii rambursați. Mi-a oferit unu' 150 de mii pe ea, și-am

Dacă revista **Cinema** defilează cu Irina Petrescu sau Tora Vasilescu, dacă revista **Teatru** (de ieri, de azi și de mâine) distribuie în prim plan pe Tamara Buciuceanu sau Stela Popescu, dacă revista **Muzica** preferă pe Ileana Cotrubaș sau Ileana Sipoteanu, dacă revista **Flacăra** le are în vederi pe Doina Melinte sau Margareta Mureșan, ei, bine, noi, **Lucifer**, omagiem acum, cu prilejul acestui început de martie, adevăratele tovarășe care ne-au întreținut cultul (fără a avea de-a face cu cultura) Ana Mureșan, Romica Puceanu, Gabriela Neagu, Felicia Meleşcanu, Elena Ceaușescu, Olga Bancic, Ana Pauker. Ne cerem scuze că nu ridicăm osanale și altora, la fel de seducătoare. Absența lor se datorează puținătății spațiului tipografic. Promitem că, la momentul oportun, nu le vom uita, fiindcă trebuie să ne facem datoria pînă la capăt, ca nimeni să nu fie frustrat și orice româncă de talie (și greutate) să capete nimbul umbrelor luciferice.

Olga Bancic

Dacă n-ar fi existat, ar fi trebuit inventată. Dacă a fost inventată, înseamnă că nimic nu se mai poate face. Noi, cei școliți în vechea dictatură, ne-o mai aducem aminte: era în manuale: un exemplu de tovarășă care naștea în închisoare și era comunistă și împărțea celula cu idealurile ei roșietice. Poate că era sora lui Filimon Sirbu sau verișoara lui Vasile Roaită, nepoata lui Eftimie Croitoru sau o prietenă a lui Sașa Birlădeanu. În orice caz, face parte din generația care a pus fecale pe clanță. Cine să mai cuteze să iasă în Europa? Olga (de pe Volga?) Bancic și Ana Pauker au pregătit, în mentalitatea și tipologia comunistă, apariția tovarășei savante. Că dacă nu erau Anuța și Olguța, nu se prea afirma Lenuța. Acuma, drept să spun, nu mai știu exact dacă ea a murit sub zidurile închisorii la un cutremur, sau dacă a dat cu cangea în mina care amenința podul. Nu, cred că ea a tras sirena lui Vasile Roaită. Nu-mi iese la socoteală. Nu-mi aduc aminte, pe bune, pentru ce a fost băgată pînă-n plasele în manuale. Era combinată cu Lazăr de la Rusca? Ce a făcut Olga? A născut, asta-i clar. Cred că, dacă-mi aduc aminte, a fost chiar violată. De o bestie de jandarm sau de un perfid legionar. Nu, nu de asta era în manual. Ce dracu', domnilor, nu-mi mai aduc aminte! Era în corespondență cu Lenin? Nu. Să fi fost într-un film cu comuniști al lui tov. Sergiu? Nu, nu e tocmai asta.

Ceva nu e în ordine. M-am angajat să-i fac un scurt medalion tovarășei Olga Bancic și nu reușesc să-mi aduc aminte ce a făcut. Pentru ce ne-au băgat-o în manuale. Dar manualele acelea de mult și-au trăit și existența de hirtie igienică, au fost retopite, ehe, să fiți dumneavoastră sănătoși, noi eram ecologiști (deci dizidenți) și pe vremuri și recuperam hirtia salvind, astfel, pădurea. Ce ecologiști eram! Aha, asta e, domnilor, mi-am adus aminte. Olga Bancic a fost introdusă, implementată, mai precis, în manuale pentru că, în viitor, în București pe strada ce-i va purta numele, se va apăsa Mișcarea Ecologistă din România. Asta a făcut Olga. Bravo Olga!

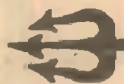
SAVA BOMBONELU

Ana Pauker

Născută pe platul mioritic, la una din curburile Carpaților. Mică fiind, stătea ore în șir retrasă într-un colțor din prăvălia unor vecini de origine nesănătoasă, întonind un cântecel trist ce avea să ajungă celebrul șlagăr de mai târziu: „Ana, Groza și cu Dej / au băgat spaima-n burgheji!”. Tatăl său lucra în fabrică de dimineața pînă seara iar mama, pentru a-i putea întreține pe ea și pe fraților săi deabia atunci ieșiți din adolescență, invers. Triste au fost acele vremuri. Avea să le evocă mai târziu, oral, între tovarășii de luptă și viață, precum și în volumul de versuri închinat sieși și sugestiv intitulat: „Din vremuri de tristă amintire”.

Extrem de precoce, la numai 20 de ani a terminat clasele elementare. Recunoscută ca o capacitate de profesori, a fost sfătuită să se oprească aici.

La maturitate, Ana s-a identificat cu celebra eroină din balada „Meșterul Manole”, singura deosebire dintre ele fiind aceea că în cazul de față dezastrele s-au produs fără ca ea să fie chemată de către cineva. Toți și-o amintesc ca pe o felișcană inocentă, zglobie, pînă de viață și elan muncitoresc.

FEMI

Felicia Meleşcanu și (sau) Gabriela Neagu

Dacă am trăi în vremuri mitologice, ele ar fi, împreună, zeița informației. Ar purta aripioare la piciorușe și nici o legendă a Olimpului nu ar putea-o ignora sau ocoli. Cum ar apărea vreo veste, hop și zeița informației, undeva, pe un norișor, zîmbind preocupată a încruntare. Ecranul cerului dacă ar fi indetulător pentru ea. Dar, fatalmente, s-au dus, fără întors, acele vremuri de zei și de zeițe. Trăim sub jugarea (ca să nu dăm în bilbă cu subjugarea) micului (dar al dracului) ecran. Felicia și Gabriela, avînd în nume reflexe ale fericirii și ale ingerului Vestitor Gabriel, sunt, de-a lungul și de-a latul țării, însăși Vestea. Și Vestea nu întîrzie, seară de seară, chiar dacă Felicia și Gabriela sunt pe ecran sau în recuperare. Vestea ne inundă. Ne sufocă, ne isterizează, ne implementează, ne anclanșează și ne antamează, ne eflorază și ne bulversează. Dar toate acestea se produc, deodată, sinergic și sinestezic, atunci cînd Vestea este ros-

tită de Felicia și (sau) Gabriela. De ce? Pentru că Felicia și Gabriela, prin eternul lor feminin, ne farmecă. Ne privesc în ochi, pe mine, pe tine, pe el, pe Mircea, pe Ștefan, pe Viorel, și-n vocea lor străbate primăvara, cu ele, vom vedea mai mîndră țara. Dacă nu era Revoluția noastră, aveam mai puține flori în glaștră, eram la fel de triști ca-n alte dăți și nu ne vorbeau ele la actualități. Vestea ajungea la noi ciuntită de dictatură, sau pur și simplu avea pumnu-n gură!

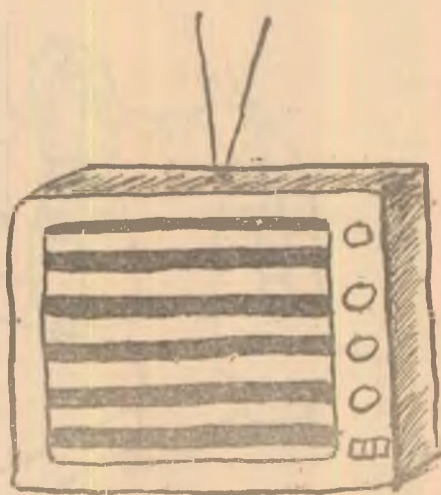
Dar, frați români, săltați de bucurie, e pace și consens în noua Românie. Fără să ne ținem de glume, s-au întîmplat și lucruri bune-n lume. A fost eliberat Nelson Mandela, după cum ne-au anunțat Felicia și Gabriela.

Oprește, tu, mașina mea de scris. Stop pune prozodiei ce te-ndeamnă.

Să teoretizăm, puțin. Să admitem că, prezența la pupitrul Actualităților a două doamne, Felicia Meleşcanu și Gabriela Neagu, mai salvează cîte ceva din misoginismul cu care puterea emanată a tratat propria-i politică de cadre. Felicia și Gabriela, luptînd, cotidian, sînt expresia victoriei asupra înfrîngerii. Sînt emanația sexului frumos. Mărire ție, sex frumos!

Vorba lui Kant: Să nu uităm, nicicînd, să iubim trandafirul!

GUTA POPÎNDĂU

Felicia Meleşcanu

ALEC MACRI

Ai stat mereu alături, în de cel ce-avea să fie erați atît de tineri, Plan că bate-un vînt în iubirea voastră pură Izv de fresce picturale i îngemănați în luptă și i voi ați luptat spre si

Ești renumită-n lume, ț te știm cu toți mod planetă te cunoaște și v recunoștința față de înalte instituții, academ prestigioase forur e semn al prețuirii atît cit și față de țară și

Iubirea națiunii te-ncon savant și om politic exemplul tău puternic, se simte pretutînde fii pururi fericită, tu, si al marilor românce, p lingă Eroul țării să fii p in marea epopee a J

Urîtele de

Cea mai democratică înfăptuire a tînc rei noastre democrații a constat în reabilizare, pe micul ecran, a muierii urîte adică a cetățenei pe care americanii, din considerente patriotice, o numesc **expresivă**, francezii, dintr-un exces de educație **distinsă**, nemții, din galanterie, **gospodină** iar rușii, dintr-un complex istoric, **comisar**. Ani de-a rîndul poporul a fost lipsit de satisfacția de a vedea chipul unor personalități precum Susănică Gîdea — copil-oacheșă și disgratioasă — Tamara Dobrin — intelectuală marxistă din tată-n soț și modelul tinjtit al generației întregi de pictori și sculptori realist-socialiști — or Lina Ciobanu — diva al cărei coc a mobilizat sexual întreaga oștire națională la sărbătorile cu parăzi. Acum însă poporul e răzbunat: sîntem țara a cărei televiziun a reușit să promoveze, la emisiunile und prin tradiție nu apar decît deștepte și minunate, tot felul de neterminate. De l boccia obeză din cale-afară de emancipată, care umple duminicile tot ecranul, a lîntindu-se și dîndu-și ochii peste cap, l cuconița butelcă, înfiptă, importantă și strabică exact cît să adoarmă omul din hipnoză și să nu știe de la ce i se trage Cine cunoaște românce doar din ce află pe micul ecran poate să moară convins cîntre Tisa și Nistru se nasc numai madame cu trei guși, cocoane uscate și sarbe de ca supă albă de rădăcinoase, mămic îndesate, cu buze subțiri din ciudă ierare hică și presiuni bilioase, grăsuțe suleme nite, guloare posace și, mai ales, casnic de toate lățimile, a căror idee fixă e să nistorisească seară de seară, prin rotație starea vremii sub comanda unui flăcău iernatic, care zice că vîntul suflă și pre siunea șcade. Și, mai hotărîte decît soarta rea, tot felul de culturale între două vîrste — a treia și a patra — care în morțiș să vadă lumea la televizor ceea ce el au ținut ascuns în birouri uitate de dumnezeu și după perdele de vopsele polone

CELEBRE

Restituiri

bire
rou
știre
nilor și nou
ae,
i
eme
i României.
imate,
i și la port
te
ort
indul lor
popor.
ă
oăat'
lumină
ra fi urmat
arte.
linești
e
ști !

ELIU VADIM TUDOR

Manahul „Femeia“ 1984

Televiziune

fanate și priviri necultivate, coaoabe și gituri de matroane. Cuiul pornirea asta la urite de a l frumoaselor și de a se vîri în omului cu anasina ! Tolerate, sub legii și al fatalității, de soți, arținereți vestejite defilează sub țiuinii la toate ceasurile zilei și ale aerul că, de patru decenii, asta țara: profile osoase de fimeie, bondoace țifnoase, care-și dau ea în nu importă ce, fătute fără itului, trimise în primele rinduri veșnicicii în funcții mari. Dacă e teri să iei de la toate cite un pic npui o prezență blindă, inteligen-ctectoare — cum ar trebui să fie cu citeva milioane de întîlniri zil-portretul robot al crainiceii urite în se alcătuiește în grabă din ce toc-ști pe platou: din rățoiala activis-țip nou care profită de indecizia de criterii a bărbaților la condu-ate prea vîrstnici ca să mai alea-mintea, poate prea istovii de cite ic cu propria vanitate ca să mai ă și-n vanitățile altora). din of-enară a strîmbului pe drept, din oante, frunți tesite, priviri cruci-i ca dalta și limbi împiedicate.

pe care alții nu le-ar angaja nici rese: într-o instituție unde telege-ima măsură, dacă nu cumva și ul-venit etalon de prezență. Cele noase uritele din Europa!

ile Răzvan Theodorescu, pentru că oacă dascăl de umanioare și cunos-istoria artelor frumoase, vă în-1, ca mascul, nu ca director, pe crainicele televiziunii ați reco-ului juriu de Miss-uri? Și pen-tr-o asemenea întrebare încap e-i, vă adresez alta: cine, ori ce vă lominule, să faceți altora ceea ce i nu vă place?

TUDOR OCTAVIAN

Adam și Eva

In urma unor certuri conjugale (așa-i mereu cînd ne răsfață traiul !) și-a luat cucoana Eva tot alaiul de farnece, găsind e-ar fi cu cale

să se privatizeze cu detaiul, adică ochii, șoldurile-ovale, sau gura — fiecare pe parale, să-nvețe tontul cit il costă raiul.

Acum, se plimbă Eva marțială prin țarcul ingrădit la repezeală, cu marfa etalată sută-n sută,

pe cînd Adam, privind printre ostrețe, se-nfruptă doar din mere pădurețe, că toate celelalte-s pe valută...

ANDREI CIURUNGA

Femeia, femeia, cu ea să nu te pui...

...și restul cîntecului nu-l mai zic, că nu-i frumos ! Mai ales acum, cînd 8 mar-tie vine către noi, cu pași repezi, cu sal-turi de Doina Melinte (pe care o prețuim mai mult decît pe Bach, autorul fugii).

De ziua (și noaptea) Femeii, trebuie să ne facem Mea Culpa, căci, după revolu-ție, în adevăr, parcă a scăzut numărul celor ce dețin funcții de conducere : în Guvern, nu se zăresc ; în Parlament, idem ; pe la primării & prefecturi, de ase-menea... Păi nu-i bine ! O emisiune TV recentă ne avertiza că în Occident, femeia este altfel privită decît aici. E ade-vărat. Dar, fie vorba între noi, și bărbatul o duce mai bine acolo, deoarece be-rea, țigările, amorul și alte două-trei ne-cesități nu-s liberalizate (ca preț).

A propos de liberalizare : tot de la emi-siunea cu pricina am mai aflat o știre incredibilă : din cauza noilor prețuri, in-suși domnul Petre Roman a început să piardă din simpatia sexului slab ! Rău. Mai ales pentru el ; căci sînt în Româ-nia 12 000 000 de femei și la viitoarele alegeri... Baza rămîn cei 10 000 000 de bărbați ; deși, dacă sînt sub papuc... Oricum, bătrîinii și oșfaniilor au primit de la premierul român, de Anul Nou, cite-un televizor color, ca să poată vedea *La vie en rose* ; nu știu însă dacă destina-tarii au vîrsta necesară (sau, respectiv, dacă mai apucă etatea) votării.

Să revenim la femei : pe adresa SRI-u-lui a sosit o notă informativă prin care se arată că au trecut granița (clandes-

Os și suflet de mucenică. Tatăl ei a schimbat scufia moștenită cu cascheta. La bătrînețe a scris o carte.

Fetița s-a dezvoltat normal pînă la vîrsta de șase ani, cînd a avut primul con-tact cu Einstein. De atunci a rămas șoca-tă. Tatăl n-a avut cum s-o salveze, intru-cît era brigadier la minele din Asturia.

Paralel cu fizica nucleară și geometria neeuclidiană (totdeauna i-a plăcut un ne-în față : necaz, negocieri, nemți, negustor ș.a.). Implementina s-a dedicat, cu o sa-voare greu de imaginat, limbilor : rusă (de la tată), idiș (de la bunic), engleză (de la forțele aliate), franceză (de la Chape-ron și Moulin Rouge), spaniolă (de la Dolores Ibarruri). Astfel încît, la vîrsta adolescenței s-a trezit că nu mai are ce face cu limba (română).

Școala — ca principal izvor de cultură și civilizație — a reprezentat pentru Im-plementina cu mult mai mult, adică un al doilea domiciliu ; stătea acolo zi și noapte, de din zori și pînă-n chindie, acoperind table întregi cu formule, umplînd sute de caiete cu experiențe de fizică sau social-politice, cu amînfiri și proiecte de viitor.

La optsprezece ani, în timp ce se afla în vacanța la țară și după ce se împrie-tenise cu Doru, fiul unui vecin destoinic

tin) treizeci de cetățene maghiare care vor să distrugă Parlamentul român, con-taminîndu-l cu SIDA. Domnii Birlădeanu, Coposu, Rațiu și încă cîțiva au răsuflet ușurați (aflînd că boala se ia numai prin contact sexual). Gelu Voican, iubitor de metafizică și de... alte cuvinte mai greu de pronunțat, speră să scape, travestit în Zoe Ceaușescu. Alte persoane vor scăpa, profitînd de confuzia onomastică : R.M. Rilke. R.M. Iacoban, C.M. Spiridon, Man-si Barberis, Ion Sofia Manolescu...

Să revenim la femei. Luînd modelul lui Hussein, Jeana Gheorghiu și-a con-fecționat sosie (ați văzut-o, în programul TV de Anul Nou) ; Romica Puceanu nu are nevoie de așa ceva, fiind dublată de Mahalia Jackson, Suzana Gădea este dublată de Dulea. Felicia Meleşcanu este dublată de Gabriela Neagu. Irina Loghin e dublată de Benone Sinulescu. Acesta din urmă e triplat de Benone Nea-goe... Dar, să revenim la oile noastre.

În Japonia femeile sînt atît de ahtiate după politică, încît, nu de mult, au arun-cat cu adidașii (încălțămîntea, nu ali-mentul !), în primul-ministru ! La noi (sînt codrii verzi de brad ; ș-apoi) ni-meni n-ar face o asemenea prostie, o pereche de adidași buni vînzîndu-se cu două-trei mii de lei. Dar, să revenim la...

Iar, domnule ?! Numai despre ele ? JOS MATRIARHATUL !

BOGDAN ULMU

și student la științe juridice și arte mar-țiale. Implementina a simțit așa, cum o pătrunde adînc un fluid straniu, în chiar seara în care se găsea cu Doru pe stănoa-gă, privind împreună la păsările călătoare. De atunci s-a dăruit științelor mai exacte, mai exact mecanicii fluidelor.

Studiile în această direcție și le-a desă-vîrșit în capitala statului Tuluz, unde a stat în gazdă la numitul Lotrec, de pro-fesie zugrav. De acolo, îi scria epistole în-fierbîntate prietenului Doru.

Și a tot stat, și a stat, pînă cînd s-a simțit, în sfîrșit, lămurită pe deplin în chestiunea fluidelor.

La revoluție. Implementina s-a activat brusc, ieșînd pe străzi. A ciștigat un loc în sufletul oamenilor. Se simte violent a-trasă de mirajul puterii, fără păcat, ca musca de... lapte.

Semnalmente : ochi, buze, umeri și trup bine făcute. Nu poartă cravată (nu din alte motive, dar la o fată nu șade bine !). Se îmbracă frumos și din alte țări.

Obiceiuri : se joacă mereu cu Doru, pu-nîndu-l să facă prostii. Zimbește mult, o-bicei căpătînd la școala de șarmanterie tu-luziană. Este ambițioasă și, ca orice fe-meie, minte de îngheață apele.

FLORIN TOMA

O păsărică

Femeile celebre și onomastica lor

Spune-mi cum te numești ca să-ți spun cine ești ! Numele determină, mai ales la femei, și mai ales la cele celebre, caract-erul. Cînd veți întîlni femeia visurilor dumneavoastră confrunțați-i numele cu prezenta listă și veți vedea ce-i poate pielea. Există și excepții dar nu vă în-credeți în ele. Ce țî-e scris, în certificatul de botez țî-e pus.

GABRIELA : Femeie milităroasă ca un caporal. Idealuri conservatoare. Mamă, soție, fiică de securiști. În mediul rural s-ar ocupa cu chostioni de obstetrică. În orașe își imoune cu vigoare mutra anod-ină, părul cițos.

LOREDANA : Simbol al belșugului. Gură mare, sîinii pe măsură. Nu știe să se îmbrace, nu știe să se miște. Există și alit. E precoce dar se prosteste repede.

MIOARA : Blindă și sfătoasă. Își pre-vine stăpînul de intențiile celorlalți cio-bani. Călătorește mult individual și cu turma. Cînd Camil Petrescu a vrut să creeze o femeie fără personalitate a bo-tezat-o Mioara.

CRINUȚA : Urită și proastă dar noro-coasă. Urmărită pînă la moarte de dimi-nutivul din buletin. La școală i se spu-nea Crinuța-văcuța.

FELICIA : Femeia-concasor. În lipsa sex-appeal-ului face carieră. Dacă nu iz-butește de prima dată încearcă și a șap-tea, a paisprezecea, a 49-a țară.

ANGELA : Convențională ca o dare de seamă. Matroana perfectă îmbătrînînd frumos, fără să evolueze. Cărnuri grele, imposibil de mișcat. Permis de condu-cere și priză la conducători.

NATALIA : Justă și patriotică precum o seară de cămin cultural. Știe să scrie. Nu citește. Cumpănită ca o dare de sea-mă. După abolirea comunismului, femeile vor înceta să se mai numească Natalia.

AGATA : Fire teatrală din naștere. Se cațără peste tot.

ANETA, SUZANA, TAMARA : Nume abrogate pînă la intrarea în vigoare a noii legislații.

STELA : E singurul nume care poate da strălucire unei femei chiar dacă este o matracucă grasă și vulgară. De aceea cel mai ieftin săpun de față îi poartă numele.

MARGA : Palidă ca o margaretă, un-suroasă ca o margarină. Bărbătoasă, în-calcă haiducește. Lungi răstimpuri lumea o uită.

FLORICA : Aparent infonesivă, în rea-litate agresivă, violentă, imposibil de controlat. Spurcată la gură. Este o va-riantă intelectualizată a numelui FLOA-REA, mai aspru, potrivit pentru o re-prezentantă a poporului.

CARMEN : Temperament meridional transferat în Balcania. Se trezește de-vreme.

SILVIA : Virilă ca o pereche de bocanci.

RĂZVAN CORA

MEMORIILE UNUI CASSANOVA SENTIMENTAL

La Cotroceni, vivat emanatul!

În aceste zile la Palatul Cotroceni cîntă cucuveaua, cîntă-n la la major. Adică la mulți ani, întrucît se apropie ziua de 3 martie, ziua de naștere a tovarășului Iliescu. Ca o chemare de suflet, oamenii de bine și-au suflecat mințile, și-au strîns brăcinarii străbuni și s-au energizat într-o campanie de urări, alături de întregul nostru popor, ca și de altfel de întreaga comunitate internațională. Dl. președintele Iliescu l-a felicitat pe tov. Iliescu și i-a trimis garda de onoare să-i țină de frig cu mindrele-i cușme oltenesti. Palatul copiilor pregătește spectacolul omagial ce se va prezenta pe toate canalele de radio-televiziune în transmisie directă de la Turtucaia. Senatul, sub conducerea înțeleaptă a acad. Birlădeanu, s-a întrunit în sesiune comemorativă. Camera deputaților supraveghează îndeaproape de încercatul tovarăș de luptă și aspirații, dl. Marțian, întonează marșuri patriotice și revoluționare. Comisia de mediere între cele două camere funcționează în foc continuu. Țara-ntreagă-n sărbătoare fierbe ca un samovar rusec. Partidele pregătesc buchețele de flori, APACA cosește trandafirii (metodă nouă, originală, premieră mondială). Pe unde trec eroii neamului, ciucit sub Arcul de Triumf, parlamentarul de Constanța, dl. FSN Cațavencu-Dumitrașcu, extrase care definesc de altfel atmosfera general-maior sărbătorească. Stafia comunismului, urlă parlamentarul ciucit, umblă prin satele noastre și destabilizează. Dl. Măgureanu zîmbește sibilinic. Da, doamnelor și domnilor, continuă Cațavencu, fiii chiaburilor și moșierilor, ba chiar părinții și străbunicii acestora își cer averi-

le-napoi. Dl. Birlădeanu, pe fir, șoplește-n barbă: păi p-ăștia i-am lichidat pînă la unu! Rog să nu fiu întrerupt, dă dovadă de mare curaj civic și demnitate dobrogeană actorului nostru. E abia 12 fără un minut. Sala Omnia aplaudă. Dl. academician se-nclină în fața voinței majorității. Măi dragă, i se transmite prin cască, lasă-i că nu știu ce fac. Să-i iertăm și noi, conchide președintele Senatului. Acum revine în forță dl. Dumitrașcu, chilipirgiiuăștia de bandiți chiaburi vor să ducă agricultura națională de ripă. S-o coboare de pe piscurile mărețe pe care se instalase. Com frig pe piscuri, zice opoziția, acoperită de tropăiturile majoritare-feseniste. Ne mîncă mieluii în loc să-i dăm la arabi, ne mor vacile, caii și caprele. Lasă caii, îl admonestează dl. Marțian, p-ăia i-am lichidat cînd eram și eu tînăr, mai citește și dumneata poezia lui Nichita Stănescu. Nu spun care, că nu vreau să gafez și eu ca domnul Birlădeanu cu poezia aia a lui Eminescu, dar caută la bibliografie. Caut și voi găsi, gîștie fericit parlamentarul. Noi vrem ca țaranul să poarte România pe umeri, se exprimă în continuare alesul națiunii. Satele sînt depopulate și acum chiaburii... Asta am zis-o, mormăie dl. Roman. Purtătorul de cuvînt, dl. Baltazar, iese din ședință de birou bombănind: gata, economia s-a prăbușit. Domnule, auzi? Chefereul e în grevă, dă fuga la parlament și votează legi speciale la legi normale, că răchita face pere. Alergînd, domnul din piesele lui Caragiale țipă pe șoseaua Kiseleff: cele mai alese flori ale recunoștinței, cele mai înalte chemări de suflet și de inimă... Un evadat de la Mărcuța îi întrerupe: taci din gură, boule! Festivitățile continuă în prezența unor mari personalități venite din străinătate: Eugen Barbu, Horthy Miklos, C.V. Tudor, Iosif C. Drăgan, Radu Ceantea, Boris Pugo și șeful tribului Balubu.

VIOREL ȘTIRBU

Foarte mulți bărbați, mai tineri sau mai în vîrstă, copii sau pensionari, fac pasiuni platonice pen ru diferite actrițe de film, cîntărețe de muzică ușoară, soliste de române, vedete sportive ori crainice TV. Nu sînt și nu le șade în caracter acestor persoane introvertite să devină agresive. Le colecționează doar fotografiile, le scriu scrisori infocate și ramin sufletește, cu gîtul sîmb, o viață întreagă, după o asemenea divă.

Și la mine s-a întîmplat același fenomen, numai că direcția amorucilor mele neîmplinite și secrete a fost către femeile politice. Astfel, în copilărie am iubi-o nebunește pe Regina Mamă Elena, apoi pe Ana Pauker, a urmat Lica Gheorghiu, am trecut scurt și fără șanse pe lângă Elena Ceaușescu, m-am mulțumit apoi cu Suzana Gîdea, Lina Ciobanu, Ana Mureșan și altele. Dar pasiunea vieții mele a fost și a rămas tovarășa Sonea. Cine n-o cunoaște personal, a pierdut zece ani din viață, a trăit inutil. Dînsa, tovarășa Sonea adică, lucra la CC, făcea legătura spirituală și directă între „tovarășă” și instituția la care lucrez eu (mă refer la Televiziunea Română, atît de hultă, dar tot atît de urmărită de către cetățeanul de rînd, naivul, combativul, revoluționarul și conselatorul în același timp, telespectator).

După ce demolam un județ întreg — timp de luni de zile — cu apoteotică emisiune „Cîntarea României”, ne adunam cu toții, mă refer la noi cei din TV cît și la cei de la județul respectiv, și așteptam cu sufletul la gură verdictul minunatei noastre tovarășe Sonea, factorul superior de decizie, cea care hotăra dacă era bine sau trebuia să o luăm de la capăt. Eu eram singurul care o aștepta cu dragoste și emoție. Nu dormeam nopți întregi înaintea acestui eveniment, numai la gîndul că urma să o văd pe EA, urma să fiu aproape de Ea, urma să respir același aer condiționat cu EA.

Dînsa venea personal, de multe ori chiar pe jos, fiindcă stătea aproape de clădirea pe care se aflau emițătoarele de televiziune, modestă și bine dispusă, zîmbitoare și competentă. Era atît de modestă la vorbă și la port în-

cît, de multe ori, la lifturi, era luată drept vreo femeie de serviciu în exercițiul funcțiunii. Purta pe cap un cozonac făcut din părul negru ca pana corbului și era extrem de populară. La etajul 12, unde aveau loc celebrele vizionări, dădea mîna cu toți, confundînd adesea pompierei cu regizorii, mașinisti cu realizatorii, protecționisti cu redactorii. Îmi întindea și mie o mînă moale, caldă, pe care o sărutam cu înfocare... dar Ea nu știa de ce... Înconjurată de alte femei celebre ale vremii, cum ar fi tovarășa Suzana, tovarășa Laudonia etc., se așeza obosită în fotoliul confortabil și aștepta derularea celor 40 de minute de artă. În timp ce tovarășa Suzana adormea ca un prunc, sfîrșind ușor și reconfortant, tovarășa Sonea urmărea cu ochisorii ei mici, infundate în orbite, cadru cu cadru, fotografămă cu fotografămă. O priveam în întunericul sălii și-l admiram profilul ușor boțit de lungi plenare și mese tovarășești. Cînd se încrunta, știam că nu-i plăcea „lucrarea” ori că avea arsuri la stomac, ceea ce era oricum în detrimentul emisiunii. De multe ori peisajul o fura și dădea visătoare din cap, gîndind la cine știe ce ghidușie din tinerețe, iar eu eram fericit: muhicsem pe gustul EI. În final, cînd se aprindea lumina, roșu la față de emoție ca un adolescent îndrăgostit, așteptam verdictul. Și dacă Dînsa ne dădea minuta moale, însemna că totul fusese O.K. O jubbeam nebunește pentru naivitățile și copilăriile ei (o dată, văzînd pe ecran clădirea Teatrului Național din Cluj, a întrebat ce căuta biserica aia catolică acolo?). Astăzi mi-e dor nespus de Ea. Oare ce-o fi mai făcînd? Cine se mai bucură de privilegiul de a-i sărută mîna moale? De a-i mîngîia cu privirile cocul negru tip cozonac? Am încercat să o înșel cu Doina Cornea, cu Ana Blandiana, dar inutil tot efortul meu. „Ca Sonea nu e nimeni, nu-i nimeni sub soare!” cum spune și șlagărul.

Așa cum merg lucrurile m-am liniștit: sper că nu în mult timp să ne revedem din nou la vizionări și poate nu numai acolo. Cine mai știe?!

DAN COJOCARU

Am pornit motoarele „concursului infernal” promis de atîta vreme, jurînd cu mîna pe „Versetele satanice” că criteriile publicării sînt numai ale valorii.

Îi anunțăm pe cititorii noștri că, pe lângă un juriu competent, ei înșiși pot judeca valoarea producțiilor publicate în concurs, prin acordarea de note, însoțite de cuponul pe care trebuie să-l completeze și să-l trimită pe adresa redacției.

Urăm succes deplin lucrărilor!

TALON
Numele
Prenumele
Vîrsta
Profesia
Materialul
Nota

„E mult putregai în democrația originală”

(urmare din numărul trecut)

— Ce simpatizați în mod deosebit: președenția, guvernul, parlamentul?

— Guvernul n-are nevoie de simpatia mea. Greșește și singur. Și e bine de știut, greșeala e condiția mișcării. Cine nu știe asta nu știe sau nu înțelege ce înseamnă democrația. Obsesia mișcării a dus un om pe rug, de unde a murmurat pentru eternitate „e pur și muove”. În orice caz, „neclintitul” e o adevărată nenorocire în ziua de azi. Despre parlament nu mă pronunț. Ce se poate spune, publicabil, despre un senat și un parlament care au în frunte comuniști cu state vechi? Sînt singurele lor hri-soave de noblețe și de democrație. Cît despre domnul Ion Iliescu... El ar fi fost un admirabil secretar general al partidului, dacă schimbarea ar fi venit din partid. Cum acest lucru nu s-a întimplat, fi mai rămîne șansa să lămu-rească eroica noastră clasă muncitoare, lăsată moștenire de dictatură, despre necesitatea și dificultatea trecerii la re-formă și la economia de piață. N-a fă-cu-t-o cînd trebuia și cînd mai putea, ratînd și această șansă. Faptul că se închină în public nu mi-l face mai sim-patic. Dumnezeu să-l ajbă în paza lui, Dumnezeu și băieții domnului Măgu-reanu. Cu aceiași minunați ochi al-baștri, Băieții.

— Să zicem că mine va fi atît de minunat că nu veți mai avea ce ironi-za. Nu v-ar apuca disperarea?

— Fii, domnule, serios! Sîntem po-porul lui Caragiale. Uitați-vă în jurul umneavoastră, pe stradă, în parlament. Deajuns să te uîți la Televiziune, la subtilitatea fraților gemeni, Valeriu și Răzvan, ca să te iei cu mîinile de pâr. Mă apucă ameteala numai cînd mă gîn-desc la eforturile pe care le faceți ca să-i deosebiți pe unul de celălalt.

Interviu cu NECULAI CONSTANTIN MUNTEANU redactor la „Europa liberă”

PETRE ROMAN UNDE SE AȘEAZĂ
ACOLO RĂMÎNE

— Dacă ați căpăta fotoliu de prim-ministru, cum v-ați așeza pe el?

— Sînt deja un om așezat, la locul meu unde mă aflu. Oricum nu m-aș așeza. Obiectul e făcut pentru șezuturi-le celor care au mîncat salam cu soia. Și pe urmă, pot să știu și eu de ce pu-neți întrebări destabilizatoare, legionari-lor? Încă n-ați aflat că Petre Roman unde se așează acolo rămîne? Neclintit!

— Ați accepta să înființați un birou al Europei libere vis-à-vis de România liberă sau de Adevărul Științei?

— Cînd îl vom deschide, și-l vom deschide, biroul nostru nu va fi vizavi de nimîni. El va exista și va activa ca și pînă acum, numai în funcție de ne-voile și de dorința de adevăr a ascultă-torilor.

— Unde ar trebui să bată undele a-cestui post?

— În cap.
— Dumneavoastră ați ajuns în Euro-pa liberă, cum să facem să ajungem și noi acolo?

— În nici un caz pe drumul lumînat de lămpașele minerilor. Încolo e sim-plu. În Europa ajunge cine vrea să fie în Europa. E liber cine vrea să fie li-ber. Pentru acest lucru e nevoie de oa-

meni cu mintea clară.

— Aveți impresia că unele plecări s-au făcut cu stîngul?

— Mai toate, dacă vă referiți la cei care au făcut pasul după revoluție. Deocamdată nu ne bucurăm de aceleași drepturi de care se bucură în Europa turcii, iugoslavii, grecii, portughezii, popoare socotite sărăce la masa îm-bel-șugată a Europei. Din nenorocire, noi sîntem încă mai săraci. Nimeni nu ne vrea și deocamdată, pentru noi, altă cale decît cea a azilului politic nu exis-tă. Și cine mai dă azi azil unui cetă-țean venit dintr-o democrație, fie ea și originală? Nimeni. Deocamdată.

EMANUEL VALERIU A FĂCUT-O
PREA BRUSC LA STÎNGA

— Nu-i mai puțin adevărat că unil dîntre concetățenii noștri fac tot ce le stă în putință pentru a fi ținuți la por-ta Europei, cam ca Emanuel Valeriu la poarta Europei libere. Valeriu, pentru că în decembrie a făcut-o prea repede și prea brusc la stînga. Ceilalți sînt pe drumul Europei, pentru că cei care au pornit-o și cu stîngul și la stînga.

— Plecarea țiganilor vi se pare simptomatică?

— Îngrijorătoare. Țiganii au păcate-le lor, cum și noi le avem pe ale noas-tre. Sînt însă nu numai întreprinzători și inteligenți, dar au și o mare capaci-tate de a îndura și un extraordinar instinct de supraviețuire. Dacă ei, țiga-nii, pleacă, s-ar putea să fie un semn că vin vremuri grele, ei sînt raul care e în aer și care ne amenință pe toți. Deja au avut de suferit cînd cu mine-riada și asta după ce-l votaseră pe Iliescu, care le-a mulțumit minerilor.

— Ce ar trebui să dispară din Ro-mânia ca țara să nu mai fie pe dru-muri?

— Măcar prostia, lasitatea și intole-ranța pe care ni le-a lăsat moștenire comunismul. Bine ar fi să dispară și edecurile comunismului, iar odată cu ele neghiobia comunistă din capul oa-menilor, care nici nu știu că sînt comu-niști. Va fi greu.

— Ce întrebare credeți că nu vi s-a pus?

— Dacă mă întorc.

— Și?

— Nu. Oriunde voi fi și cît voi fi, nu voi fi altceva decît ceea ce sînt și ce am fost, indiferent de pașaportul pe care-l voi avea în buzunar. Însă de în-tors definitiv nu cred că am s-o mai pot face. Că aș mar avea curajul s-o fac. Nimeni nu are nevoie de noi, de cei plecați. Nu poți trăi toată viața sub sabia salamului de soia pe care nu l-am mîncat. Recunosc, însă, această evidență nu mă complexează deloc. Chiar deloc, avînd în vedere că întrebătoarelele salamului de soia e atîta lume care n-a făcut altceva decît să mînințe. Pur și simplu să mînințe. Să omagieze ce au mîncat și să mînințe ce au omagiat. Să auzim numai de bine.

Interviu realizat de
MARIUS TUPAN

Domnului Răzvan Baltazar cu dragoste

Televiziunea nu mai poate. Nu mai poate tehnic. Aparatură învechită, criză de energie, criză în Golf, proteste ve-hemente din partea oamenilor de bine și, mai ales, finalizarea demersurilor pe lângă Consiliul Europei, am zice noi. În aceste condiții — pe jumătate pre-care, pe jumătate aducătoare de adînci satisfacții — ce nevoie mai este de ci-teva emisiuni destabilizatoare, cum ar fi cele rezervate opoziției sau minori-tăților naționale? Un răspuns posibil: nici una. Dar Televiziunea, în marea generozitate a Consiliului său de admi-nistrație, pas de a se fi gîndit la o ase-menea soluție. Adică la suprimare. Nu, Consiliul de administrație a găsit cea mai originală (iarăși?) și gîngășă for-mulă de igienizare: emisiunile în lim-bile germană și maghiară se fac jum-i-juma pe programele unu și doi (ar fi nedrept și nedemocratic ca programul doi să nu găzduiască și el minoritățile), iar emisiunea „Puncte de vedere”, „prelungire anacronică a campaniei ec-tlectorale” (citată din memorie), va ceda spațiul său diverselor programe di-rective pentru „naștea și zbroboala” noastră. Protestele, așa cum era de pre-văzut, nu s-au lăsat așteptate. Ele au venit atît din partea opoziției (cînd nu intră, bineînțeles, telenovela adevărată a țării) — Brucan — de la formați-ona omonimă), cît și din partea minorității maghiare. Dar tocmai cînd lucrurile pă-reau înaltă măsură se aștepta și presen-ța guvernului, atîns el însuși, nu-i așa, de evaporarea emisiunii „Puncte de vedere”, ele s-au lămurit cu o nonsen-lință demnă de vremurile pe care le trăim. Guvernul, într-adevăr, a protes-tat. Dar n-a protestat față de hotărîrea Televiziunii, ci, în mod cu totul para-doxal, a protestat împotriva... protes-telor. Prin vocea sa cea mai autorizată,

cea a d-lui Bogdan Baltazar, care pare a anunța, la flexare aparitiei tv., inva-zii de extraterestri, guvernul s-a plîns public că este afectat în cea mai mare măsură de perestroika programelor, că nu mai poate lucra în condiții de glas-

nostri în situația sup-mării căilor de comunicare cu oamenii muneți etc., etc. și dacă el nu protestează, cum își per-mit să protesteze destabilizatorii și alte naționalități care, de-un exemplu, în S.U.A., nici n-au emisuni în limba spaniolă, deși sînt o minoritate de mi-lioane. Ciudățenia nu vine, ca să mă exprim așa, din administrarea argu-mentelor, las' că nici acestea nu există, dar sîntem obișnuți, ei din subita așe-zare a d-lui Baltazar ca purtător de cu-vînt al Televiziunii. Să înțelegem din

asta că Televiziunea și guvernul au Consiliu de administrație comun? Că Televiziunea a luat această hotărîre la indicația guvernului? Sau că țara este condusă de Răzvan Theodorescu și că orice decizie a sa nu poate fi primită la guvern decît cu o adîncă plebiscu-ne? Cu cît sporește șirul întrebărilor, cu atît lucrurile devin mai complicate, aproape intraductibile, iar răspunsurile, deși le simțim lîngă tîmplă aburul res-pirației, se îndepărtează halucinant. În absența acestor răspunsuri, se pot propune, totuși, niște ipoteze: 1) Guvernul nu numai că nu este afectat în vreun fel sau altul, de suprimarea punctelor de vedere, dar este profund avantajat; este scutit cu suavitate de farsa, deve-nită vizibil o povară de a proclama echidstanta Televiziunii față de toate formațiunile politice, 2) scapă de cos-marul de a fi criticat din mai multe direcții sub privirile a milioane de telespectatori (mulți dintre ei indignați), 3) sub pretextul dialogului necesar cu poporul, își poate implementa oricînd prezența exclusivă pe micile ecrane, transformînd, dacă mai e nevoie, Te-leviziunea națională într-una guvernamentală, 4) conformarea cu indicațiile tăbucului Brucan, formulate într-un dialog cu Emanuel Valeriu, de a se mai întîrzi cu astfel de rezervele opo-ziției, 5) dacă tot am întreat în Euro-pa, via Consiliul, ce ne mai trebuie țării? 6) dacă emisiunea în limba maghiară este de fapt o emisiune de guvern (și de nație) în română, s-ar mai fi cîrat traducerea ei pe programul doi? (fînd vorba de televiziune se poate supori tot o traducere).

Totul acesta însă nu pot duce decît la o singură concluzie: că Răzvan Theodorescu și Bogdan Baltazar, ca re-prezentanți a două instanțe diferite, nu sînt, în fapt, decît un singur personaj distorsionat și aceluși om în sim. Ghici, care? Pentru a găsi în lăcu-nim și a economisi timp, cînd se pot numai întîrzi, Brucan și Baltazar. Dar cum hibridările de, în general, mai devansează mai tîrziu, la moștuoale-tăți, nu putem în lipsa decît să învo-carea gravă a unei formule apropiate: Doamne, apără-ne de cel viclean!

PAVEL ȘUȘARĂ

DESEN DE SERGIU ZANU

„Partidul e-n țeară, e-n cele ce sînt și-n cele ce miine vor ride la soare”

Marea disidentă

Domnii mei, ajunge! Să nu ne mai jucăm cu vorbele. Iată, spre exemplu, câte feste ne poate juca substantivul disidenți: sub el încep să se inghesuie tot felul de persoane dubioase care — iertată-mi fie sentința — nu prea au acoperire. Doina Cornea poate intra în această categorie? Părerile sînt împărțite (de băieți!) și răstălmăcite (de liber-schimbietii). Departe de Capitală; inonjurată de ai săi, nu prea intra în calculele prezidențiale, ca și Ivan Petrescu, de altfel, plasat tocmai la Iași, unde o grevă a ceferiștilor, îl putea izola definitiv de restul lumii. Nici Silviu Brucan, în Dămăroaia, reședința lui pentru câteva anotimpuri, nu poate ridica pretenții, în ciuda eforturilor sale de a cîștiga iarăși teren. Numai legea fondului funciar îi poate satisface această dorință. Cît îl privește pe Mircea Dinescu, s-avem pardon, rămas pe o artera în inima Capitalei, era asaltat de admiratori pe stradă, la feresire, în telefoane, pe toate circuitele, fiindcă de pe atunci pusese ochii pe el Florica Mitroi și cu greu a scăpat să nu-i plătească o pensie alimentară.

Cei mai sus numiți și mulți alții care vor să ne păcălească prin trecutul lor controversat pălesc însă în fața unei autentice și mari disidente, pe numele ei real Suzana Gădea. Această falsă doamnă și veritabilă tovarășă, pardon, invers, veritabilă falsă, n-a avut nici rude la Ierusalim, care să-i întrețină deopotrivă moralul și morala, n-a știut nici limbi străine să ia legătura cu „agenturii” europene, n-a fost acoperită nici de C.I.A., nici de K.G.B., fiindcă s-ar fi irosit prea multă stambă, dar, cu toate acestea, a luptat hotărît împotriva regimului (mai puțin împotriva celui alimentară) de una singură, infiltrată chiar la cel mai înalt nivel, în creierul comitetului central. Activitatea ei subversivă a debutat de pe cînd conducea Ministerul Invățămîntului. Prin deciziile date a reușit în scurt timp să alunge din țară multe eminențe cenușii și să facă din învățămîntul românesc concurentul numărul unu al celui albanez, dacă nu cumva și acesta se uita cu invidie la al nostru. Desăvirînd dezastrul aici, s-a strecurat spre artiști, la cultură, fiindcă numai ea le putea veni de hac, desfășurîndu-și planul destabilizator și îndelung studiat, inginereste am spune, judecînd după profesia de bază a ministerei. Înainte de orice, avea nevoie de niște instrumentiști (instrumente?) destoinici și i-a găsit repede în persoanele Tamara Dobrin-Coniac și Mihai Dulea-Maidanez, care, împreună, strîns uniți, au atacat eficient sistemul, nu cu vorbe și ocări ca Goma și Stoiciu, ci cu lovituri sub centură sau la arcada deschisă. Tovarășa Suzana lucra nu numai cu miinile sale ci și cu ale altora, fiindcă își propusese să incheie cit mai rapid conturile cu cei vizați. Stăpînă absolută pe cultură, nu s-a oboșit niciodată să o înțeleagă, știind bine că se va alege praful de ea. Pentru a nu-i fi ghicite adevăratele intenții, în fotoliul ministerial ca și în prezidiul comitetului central, picotea. Unii spun că dormea de-a binelea și nu mai aplauzele furtivoase o mai trezeau din cînd în cînd. În rest, nimic: nici disperarea cineaștilor, nici vociferările scriitorilor, nici dez-acordurile muzicienilor. Firesc. Tovarășa Suzana era pusă pe demolări. Ce atîngea ea se transforma fie în cenușă, fie în gemete, că asta-i era menirea — să facă disidență. Să destabilizeze liftul de la fosta Casă a Științei cînd urea în el, să destabilizeze bufetul de la minister, ușurîndu-l de pui și alte produse.

Acum, la un an și ceva după căderea comunismului — e un fel de a spune! — ne dăm seama că tovarășa Suzana Gădea are merite incontestabile în desăvirirea societății multilateral fărîmițate. Și, în loc să-i aducem omagiile ce i se cuvin, ca unui clarvăzător veritabil, o facem cusode la Jilava. Ba o mai invinuiim și de genocid. Cîtă ignoranță din partea unora! Domnii mei, reanalizați dosarul tovarășei Suzana, fiindcă un om care a luptat atîta vreme pentru a repune somnul în drepturile sale și a lovit de la temelie tot ceea ce părea să mai stea în picioare, nu merită să stea la răcoare. Devenită monument — după ce atîtea ne-au fost dărîmate de dietatură — trebuie apărută ca orice valoare națională, mai ales acum în atîtea crize, fie ele și morale.

MARIUS TUPAN

Senatorul mincinos

„Și dacă acest schimb de locuință, la apogeul unei vieți, este contestat omului politic Săndulescu, el nu poate fi acceptat oare romancierului I.V. Săndulescu, membru al Uniunii Scriitorilor?”

După o asemenea modestie rară poți să mai ai replică? Mai ales că dl. Săndulescu, după cite știm, și-a publicat „opera” cu ajutorul tov. Ion Gheorghe Maurer. Dar despre toate astea într-un număr viitor al publicației noastre. Acum însă să vedem cum stăm. Mai precis, cum stă senatorul liberal. Zice domnia-sa: „Este adevărat că a fost una din locuințele de serviciu ale lui Postelnicu, dar cu mulți ani în urmă, pentru că este mult prea modestă...”. Modestă în comparație cu ce? Cu Palatul Cotroceni, cu vila Elena-Lupescu? Modestă, așa cum arată vila lui Postelnicu, a fost vizată și de Ilie Năstase, dar „modestul” (?) nostru sportiv nu se putea măsura cu faimosul romancier, om politic și liberal desăvirînt, care este, deodată, I.V. Săndulescu. Și pentru că domnia sa recurge la date afirmative dar că ar fi vorba de patru camere, să

facem o descriere a locuinței: la subsol se află o spălătorie, o pivniță, și o centrală termică proprie; la parter, două camere imense cu glasvant, bucătărie, debara, toaletă; la etaj trei camere, firește voluminoase, baie, toaletă. În curtea împrejmuită de un gard de fier se găsește un garaj. Într-adevăr, modestă locuință... de serviciu. Numai că aceasta n-a fost, „cu mulți ani în urmă” a lui Postelnicu, ci în ultima vreme, cînd I.V. Săndulescu a somat familia acestuia s-o părăsească în câteva zile. Domnule senator (preferați toluși scriitor?), sinteți atît de sincer, în tot ceea ce faceți și spuneți, încît ne vine să credem că liberalii și parlamentarii au început să vă urmărească cu satisfacție nașul. Oare la ce dimensiuni va ajunge într-o zi? Pînă atunci, răspunzîndu-vă la întrebarea pusă: „mă întreb dacă nu cumva există cineva care ar dori să o demoleze (n.n. locuința), sau mai știți, poate ar dori să o transforme în muzeu”, noi vă lăudăm. În muzeu se transformă numele acele vile care au fost locuite de personalități...

M. T.

PROTEST

Noi, aparatele urate, supraîncălzite, subdimensionate și subdezvoltate ale Televiziunii Române protestăm energic și termic împotriva tratamentului ce ni se aplică de către unii tovarăși care ne solicită și peste orele 24, deși la acest punct (timp) ar trebui să intrăm în repaus. Am scăpat de opoziție, am dat la o parte minoritățile dar nu știm ce-i în capul de cauciuc (cităm din memoria computerelor pe nenea Vadim) de uită de la mină pînă la gură, fiindcă, deși a

promis, tot nu respectă noua schemă de emisiuni și le prelungeste după cum îi dictează conștiința (!). Întrucît domnul mai sus amintit, Ciufulici, după cum îl răsfățăm și noi, n-are suflet nici măcar cît al nostru, ne vom adresa degrabă domnului senator Gheorghe Dumitrașcu, care n-are nimic, nici în cap, nici în suflet, nici în parlament, dar fiindcă se bagă unde-i nevoie, poate ne va da și nouă un sprijin să fim mai puțin solicitate și să ne vindecăm rănile comuniste, căpătate odată cu cele ale domnilor Valeriu și Victor Ionescu, în mare suferință și ei, săracii!

REVOLUȚIA LA CICLU (Televizat!)

Se pare că eterna și misterioasă complicație cu fazele astrului selenar și efectele acestora în viața de fiecare lună a femeii se manifestă și în activitatea direcției „Programa” a Televiziunii Române, deși ea are ca președinte un bărbat (destoinic, firește!).

Altfel, nu se explică de ce filmul „Revoluția română în direct” (cit de „în direct” mai pare ea la paisprezece luni de la înfăptuire, puteți judeca și singuri!) este difuzată în episoade transmise pe post o dată pe lună, pe ziua de 22.

Nu ne rămîne decît ca în fiecare lună, în ajunul zilei cu pricina, să ne întrebăm cu spaimă: „Dar dacă nu vine, ce ne facem?”

Vocea patriotului național

răspunde cititorilor

■ Dl. felcer Titi Tureacă, Topraisar, este mîndru că distinsul istoric, senator și neînfricat tribun Gheorghe Dumitrașcu, pe care l-a votat și el și soacra, reprezintă actualmente forța cea mai lucidă din viața noastră politică, greu încercată de reacțiunea pusă-n slujbă dolarului. Dl. felcer ar dori din tot sufletul său profund patriotic ca discursurile eminentului berbant Gheorghe Dumitrașcu să fie înregistrate pe discuri stereo. Felicități pentru superba idee, căci în felul acesta viitoarele generații vor avea prilej de destindere în momentele de oboseală sau resignații.

■ Profesoara Carmen Boldeiu, președinta „Ligiî fecioarelor din Buzău”, este supărată foarte că senatoarele urbei Buzău, dl. Gelu Voican Voiculescu, își neglijează impardonabil de mult oițele. Stimată și onorabilă profesoară, nu fiți indurerată, idolul d-voastră nu v-a uitat. Am aflată că de 1 martie vă expediază prin curjer special un săculeț cu mărfășoare, toate cu șnur de

mătase scumpă, la care atîrnă dragă-lase amulete în formă de clitoris.

■ Un anonim care ține să nu-și divulge numele, știe pozitiv că legionarii (aproximativ 30 000 la număr) după ce în iunie 1990 au atacat sălbatic sediul principal al poliției noastre libere și democratice, au dispărut imediat. Cîcă și-au înlocuit cămășile verzi cu cojoace naționale și prezintă umblă ca haitele de lupi prin Dobrogea, unde devastează grajdurile elegante C.A.P., saivanele, hambarele și uncelele de tocat coceni. Anonimul sugerează că acești mișei sunt ușor de recunoscut, pentru căci au barbă pînă la genunchi și se

sprijină în cirje de fabricațiune occidentală. Din păcate, organele de ordine neocomuniste îi lasă neatînși. Este deci cazul ca simpaticul și bravul domn Gheorghe Dumitrașcu, cunoscut vrăjmaș al tiranilor, să mobilizeze armia împotriva bandelor de legionari formate din resturi de moșieri, de boieri și de chiaburi, ajutați de unguri și de foarte bruneți.

■ Domnișoara Jenny P., părinți F.S.N., începătoare în ale cirului, blondă și elastică, ține a face cunoștință cu magicianul Iozefini, actualmente la pensie. Este dispusă să-l ajute la dactilografiera operei sale literare, în ori-

ce condițiuni, chiar și sub plapumă. Nu cunoaștem adresa magicianului, dar îl puteți întîlni preumblîndu-se zilnic pe sub zidurile Palatului Cotroceni.

■ Ne-a parvenit o scrisoare semnată „Un grup de intelectuali din Birlad”. În scrisoare se protestează vehement împotriva foii destabilizatoare Observator șoc, ce reproduce fotografia unei vile foarte luxoase în care, vezi Doamne, ar locui dl. V.C. Tudor, cel mai mare patriot daco-roman născut pe pămînt regățean. Gestul foii amintite este o mișcăvie pusă la cale de machiavelii unguri pentru ca să ațite oamenii de bine împotriva acestui neabătut luptător pentru cauza sîntă a poporului suveran. Domnul redactor-șef al României Mari, afirmă grupul de intelectuali din Birlad, locuiește într-o chișimie igrasioasă, pe care o împarte cu un bătrîn dalmațian. Suntem convinși că așa este și nu invers.

RICĂ VENTURIANO — student în drept și publicist

■ Director: LAURENȚIU ULICI ■ Redactor-șef: MARIUS TUPAN ■ Redactor artistic: ALEC MACRI

Abonamentele la Lucifer se pot face la toți difuzorii și factorii poștali între 1 și 15 ale fiecărei luni. Difuzorii particulari se pot adresa la redacția revistei

Redacția și administrația: Calea Victoriei 133, tel. 59 67 60